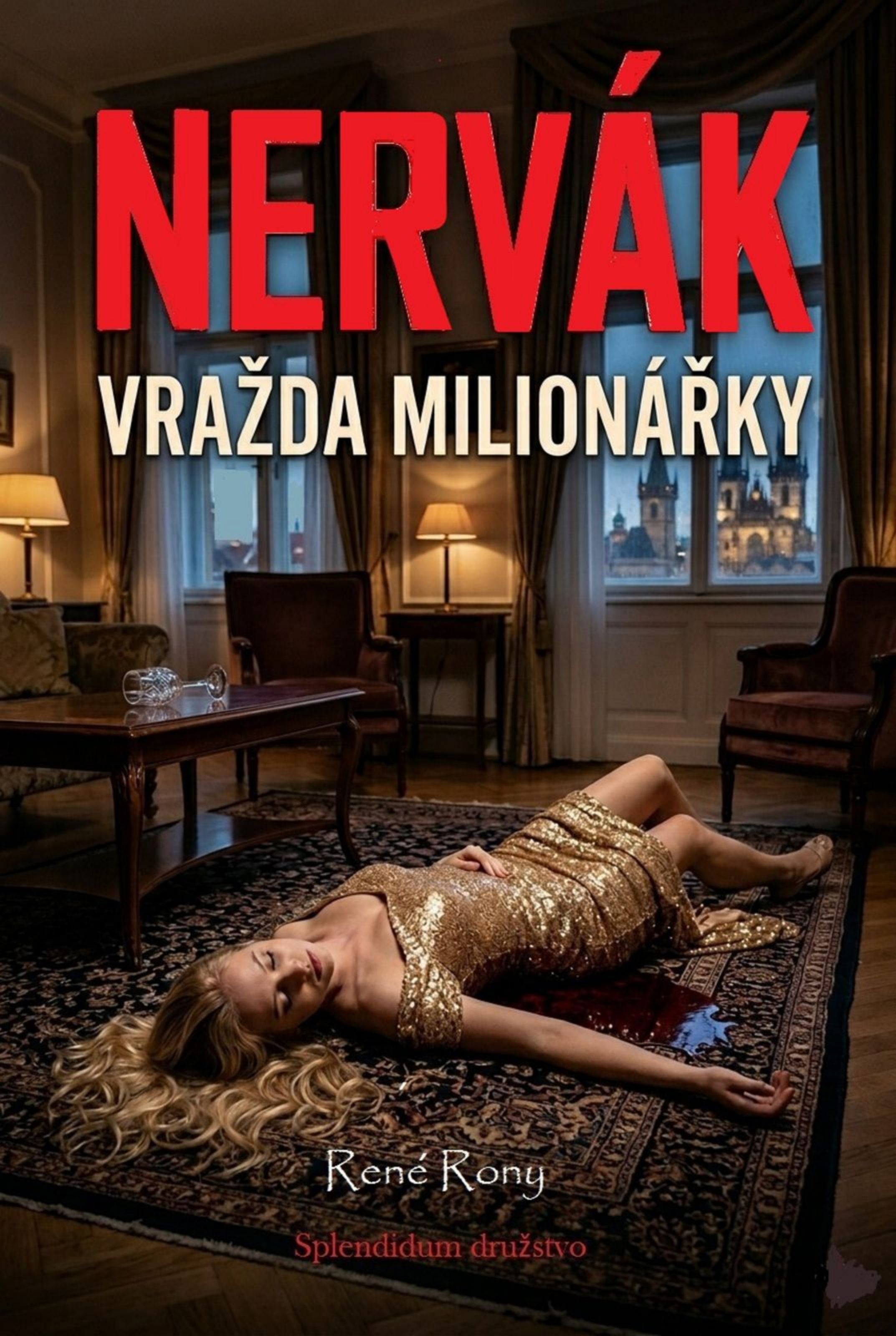

NERVÁK

VRAŽDA MILIONÁŘKY

René Rony

Splendidum družstvo

NERVÁK: VRAŽDA MILIONÁŘKY

Copyright © René Rony, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

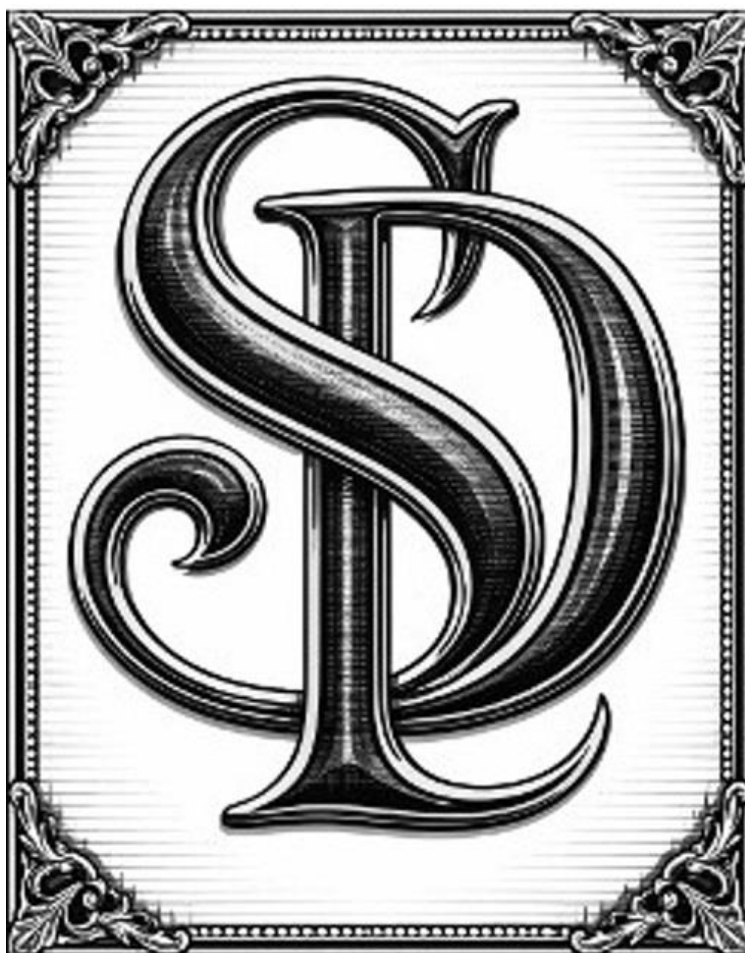
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-477-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-478-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-479-0 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Září 2023

Praha byla toho večera studená a mokrá. Nad městem visela nízká šedá obloha, která se ani po setmění úplně neztratila — jen ztmavla do barvy starého popela. Lampy v parku vrhaly do mokrých chodníků žluté odlesky a mezi holými větvemi stromů se ozývalo vzdálené houkání tramvají. Vzduch voněl deštěm, blátem a cigaretovým kouřem.

Park ve Vrchlických sadech v Praze 1 byl výjimečně téměř prázdný. Je to známý park přímo před Hlavním nádražím, který je pro velké množství bezdomovců a narkomanů přezdíván „Sherwood“.

Uličky v parku se stávají bludištěm bez východu, kde nikoho lidské osudy nezajímají. Každý krok kolem zkřehlých těl v dekách odkrývá skutečnost o tom, jak tenká je hranice mezi jistotou a pádem. Ztracené existence jsou stíny, které se krčí v podchodech, na lavičkách a u výdechů teplého vzduchu. Jejich domovem je beton, střechou šedá obloha a nejbližším společníkem chlad.

Dnes kupodivu na lavičkách na kraji parku seděli jen dva bezdomovci, kteří mlčky popíjeli levné víno z plastové lahve. V dálce štěkal pes a mezi stromy pobíhali uniformovaní muži. Těžké kroky duněly mokrou hlínou.

„Doleva! Doleva, volové! Utíkají k jezírku!“ zařval jeden z policistů.

Jiří Majer běžel první. Dech mu řezal plíce. Černá bunda nasákla deštěm a pistole v ruce byla kluzká od vody. Ve vysílačce praskal chaotický hlas operačního.

„Podezřelí jsou ozbrojení! Opakuji, podezřelí jsou ozbrojení!“

Jiří zaklel mezi zuby. Viděl je. Tři postavy v tmavých mikinách přeskakovaly nízký plot u dětského hřiště. Jeden z dealerů se ohlédl přes rameno. Mladý kluk. Nemohl mít víc než dvacet. V očích měl čistou paniku.

„Policie! Stůj!“ zařval Jiří.

Ale oni běželi dál.

Děšť náhle nabral na intenzitě. Těžké kapky divoce bubnovaly do zmáčených kovových laviček i do dřevě střechy nedalekého altánu, který měl svou nejlepší slávu dávno za sebou. Někde za parkem se navíc rozezvučely sirény a jejich táhlý, naléhavý tón sílil s každou vteřinou.

Jiří v běhu přeskočil kaluž a prudce zahnul do šera mezi stromy. V tom chaosu zvuků k jeho uším dolehl ženský hlas. Krátké, známé volání. Trhl hlavou. Přímo před ním, uprostřed cesty, stála Irena. Dlouhý béžový kabát ztěžklý vodou a promočené prameny vlasů se jí přilepily k obličeji.

V jedné ruce tiskla papírový kelímek s kávou, ve druhé mobilní telefon. V okamžiku, kdy ho spatřila, se jí na rtech vytvořil známý, hřejivý úsměv. Trval však sotva zlomek vteřiny. V jediném mrknutí oka se zdánlivě klidný okamžik rozpadl na střepy. Zpoza stromů vystoupil stín. Jeden z dealerů bleskově tasil zbraň a Jiřímu se v zorném poli mihl chladný, výhružný záblesk kovu.

„K zemi!“ zařval.

Tříštivý zvuk výstřelu proťal ticho parku a udeřil do korun stromů jako nečekaný úder kladiva. Vyděšení ptáci se vznesli k obloze, zatímco Ireně vyklouzl z ruky kelímek s kávou. Dopadl na vlhký asfalt a jeho plastové víčko se s tichým šramotem odkutálelo do stínu.

Irena ztuhla. V rozšířených zornicích se zračil němý údiv. Sklopila zrak a s fascinací sledovala, jak se její světlý kabát pomalu barví krví.

Jiří zůstal paralyzován na místě. Svět kolem něj v jediném okamžiku ztratil zvuk – sirény ani hlasy kolegů jako by přestaly existovat. Vnímá jen

ohlušující, zběsilý tlukot vlastního srdce. Teprve pod tíhou dalších výstřelů Irenu zradily vlastní nohy.

„Ne!“ vykřikl zoufale.

Zbraň mu s tichým klapnutím vyklouzla z prstů. V transu se rozběhl kupředu a těžce dopadl do promočené trávy přesně ve chvíli, kdy se její tělo definitivně sesulo k zemi.

„Ireno! Lásko, co tu...“ Přitiskl ji k hrudi. Její tělo bylo ještě vyhřáté životem, ale v chladném vzduchu se jí tělem draly prudké, nekontrolovatelné záchvěvy. Horká krev mu v mžiku potřísnila dlaně.

„Ne... ne... tohle ne...“

Její pohled bloudil prostorem, jako by se svět kolem ní rozpadal do rozmazaných stínů. Víčka se jí chvěla námahou, když se snažila zaostřit právě na něj.

„Ji... Jiří... já přišla... říct... on... vzkazuje... šeol...“, vydechla sotva slyšitelně.

Každé slovo ji stálo sílu.

„Jaký šeol? Ireno, vydrž! Lásko moje jediná. Prosím tě, zůstaň tu se mnou!“

Kolem nich se míhali policisté, někdo křičel rozkazy, v dálce znovu zapraskaly výstřely. Chaos se valil ulicí jako rozbouřená voda. Jiří však nevnímal nic. Jen ji, svou milovanou manželku. Jen její přerývaný dech, který se lámal v krátkých, bolestných nádeších.

„Sanitku!“ zahřměl něčí hlas. „Civilistka je postřelená!“

Jiří přitiskl dlaň na ránu v jejím boku. Krev mu okamžitě prosákla mezi prsty. Byla horká. Nepřirozeně horká.

„Podívej se na mě,“ zašeptal roztřeseně. „Slyšíš mě? Dívej se na mě... prosím!“

Irena se pokusila pousmát. Ten úsměv byl sotva patrný. Bolestný. Zlomený.

„Ty... plá... pláčeš...“

Až v tu chvíli si Jiří uvědomil, že mu po tvářích skutečně stékají slzy. Mísily se s deštěm, který jim dopadal do vlasů i do tváří, a on už nedokázal rozeznat, co je voda a co zoufalství.

„Neodcházej,“ vydechl zlomeně. „Prosím... neodcházej mi...“

„To asi ne... nepůjde...“

„Ne!“ vykřikl zoufale. „To neříkej! Slyšíš mě? Záchranka už jede. Už jede!“

Irena na okamžik zavřela oči, jako by si potřebovala odpočinout alespoň na jediný úder srdce.

„Jirko...“

„Ne! Dívej se na mě!“ Třásl s ní. Jemně. Vyděšeně. „Prosím... prosím tě...“

Klekla si vedle něj mladá policistka. „Pane, musíme ji položit...“

„Nesahej na ni!“ zařval Jiří tak hlasitě, až žena ucukla. Objal Irenu pevněji. Jako by ji mohl udržet naživu silou vlastních rukou.

„Jirko...“ zašeptala znovu.

„Jsem tady.“

„Pa... pamatuješ... na ten déšť... v Brně?“

Zarazil se. Z očí mu tekly slzy. „Ano, lásko. Pamatuji si na všechno.“

„Když jsme... ne... neměli peníze... a spali jsme... v tom ma... malém hotelu...“

Nabírala sílu, a pak zašeptala: „Říkal jsi... že jednou... bu... budeme mít normální život...”

Jiří začal hystericky přitakat hlavou. „Budeme ho mít. Slyšíš? Budeme. Jen vydrž.”

„Ty v... vždycky... lžeš hrozně špa... špatně...”

Na okamžik se opravdu pousmála. A právě ten úsměv ho zlomil. Jiří se rozplakal nahlas. Ne jako policista. Ne jako tvrdý chlap. Ale jako člověk, kterému se přímo před očima hroutí celý svět.

„Já tě nemůžu ztratit,” vzlykal. „Rozumíš? Nemůžu... já bez tebe...,” nedokázal to doříct.

Irena se slabě nadechla. Její rty se chvěly zimou. „Po... poslouvej mě...”

„Ne, nemluv.”

„Po... po... poslouvej.” Tentokrát to řekla pevněji. A on okamžitě ztichl. „Ty za to nemůžeš.”

Jiří prudce zavrtěl hlavou. „Kdybych tu nebyl... kdybych ten případ nevzal...”

„Ji... Jirko...”

Každé slovo ji stálo obrovské úsilí. „Ty jsi ce... celej život... chtěl za... zachraňovat lidi...”

„A tebe jsem nezachránil!” Ten výkřik se rozlehl parkem. Několik policistů se otočilo. Jiřího hlas zněl zlomeně. Téměř nelidsky. „Já jsem tě měl chránit...”

Irena se snažila zvednout ruku. Prsty měla celé od krve. Dotkla se jeho tváře. „Ty už jsi... jsi mě za... zachránil dávno...”

Jiří zavřel oči. Její dlaň byla studenější. A studenější. „Pa... pamatuješ... když jsme se po... poznali?“ zašeptala.

„Prosím tě... nemluv...“

„Byl jsi tak s... strašně pro... protivný...“

Přes slzy se krátce zasmál. Zvuk toho smíchu byl zoufalý. „Protože jsi mi vypila kafe.“

„Pro... protože jsi byl i... idiot.“

„To pořád jsem.“

„Jo...“ vydechla sotva slyšitelně.

Děšť zesílil. Kapky bubnovaly do listí. Sirény už byly blízko. Někdo křičel na zdravotníky. Ale pro Jiřího jako by svět přestal existovat. Byli tam jen oni dva. A ten strašný okamžik mezi životem a smrtí.

„Ji... Jirko...“

„Ano, lásko.“

„Má... mám strach.“

Ta věta ho roztrhla zevnitř. Irena nikdy neříkala, že má strach. Nikdy. A teď zněla jako malé dítě.

Jiří ji přitiskl k sobě. „Já tě nepustím,“ šeptal roztřeseně. „Slyšíš? Nepustím tě. Jsem tady.“

„Je mi zima... zima...“

Okamžitě si z ramen strhl bundu a přikryl ji. Ruce se mu třáslly tak silně, že to skoro nedokázal. „Už dobrý... už dobrý,“ opakoval pořád dokola.

I když oba věděli, že to není dobré. Irena se dlouze nadechla. Bolestivě. Přerušovaně. Pak otevřela oči. „Sli... slib mi něco.“

„Cokoliv, lásko moje jediná.“

„Ne... nenech se tí... tím z... zničit.“

Jiří okamžitě zavrtěl hlavou. „Tohle po mně nechtěj.“

„Sli... slib mi t... to.“

„Ireno!“

„S... slib mi to!“ Na okamžik v jejím hlase zazněla stará síla. Ta žena, kterou miloval. Ta žena, která ho vždycky dokázala zastavit jediným pohledem.

Jiří se rozpadal. „Já nevím jak,“ zašeptal.

„Pro... prosím...“ Z očí jí vytekly slzy. „Ne... nechci... abys skončil sám...“

Jiří sklonil hlavu k jejímu čelu a plakal a plakal. Sanitka konečně zastavila u cesty. Dveře se rozletěly. Zdravotníci běželi k nim.

„Uhněte! Má masivní krvácení!“ zakřičel rozrušeně jeden ze zdravotníků.
„Pane, musíme ji převzít!“

Jiří ji nepouštěl.

„Pane!“

„Nechte mě!“

„Musíme okamžitě...“

„Nechte mě s ní!“

Irena se slabě nadechla. „Ji... Jirko... ne... nezapomeň...šeol.“

Podíval se na ni. A v tom pohledu poznal pravdu. Tu strašlivou. Neodvratitelnou.

Už odcházela.

„Neopouštěj mě,“ vydechl.

Začal hystericky vrtět hlavou. „Ne. Ne! Ne, tohle ne!“

Přitiskl ji k sobě tak pevně, až se zdravotník zarazil. „Prosím tě... prosím... ještě chvíli...“

Irena otevřela rty. „Mi... mi... miluju t... tě... to še... šeo!...“

Jiří málem zkolaboval. „Já tebe taky. Strašně moc. Slyšíš? Strašně moc!“

Její oči se pomalu zavíraly.

„Ireno...“

Neodpověděla.

„Ireno,“ křičel. Třásl jí. „Ireno!“

Její hlava mu bezvládně klesla do lokte. A svět se zastavil. Jiří vydal zvuk, který nepřipomínal lidský hlas. Byl to syrový, zlomený nářek člověka, kterému právě někdo vyrval srdce z těla.

„Nééééé!“

Křičel do deště. Do světél sanitek. Do temného parku. Držel ji v náruči a houpal se dopředu a dozadu jako malé dítě.

„Prosím... prosím vrať se...“ Slzy mu tekly proudem po tváři. Mísily se s krví na jejím kabátu.

Zdravotníci ztichli. Jeden z nich jen sklopil oči. Druhý odvrátil pohled.

Jiří tiskl mrtvou ženu k sobě a pořád opakoval její jméno. Tiše. Zlomeně. „Ireno... Ireno... Ireno...”

Děšť nepřestával padat. Stékal po jejích nehybných rukou. Po jeho tváři. Po mokré zemi. A celé město kolem nich bylo náhle strašně prázdné.

Toho večera v Praze nezemřela jen žena.

Toho večera zemřela i část Jiřího Majera, z kterého se stal Nervák a tuto svou přezdívku si nesl do konce svého života.

Druhá kapitola

Konec listopadu 2023

Řeka Vltava se vlnila pod městem, které už dávno zapomnělo na podzimní barvy. Břehy lemovaly jen siluety stromů – ohořelé kostry trčící k obloze, zatímco ledový dech větru vlácel ulicemi cáry mlhy. Praha se zdála být vyčerpaná. Šedivá. Nemocná.

Stejně jako Jiří Majer.

Budova Krajského ředitelství policie na Kongresové ulici vítala každé ráno své zaměstnance neměnnou rutinou: nekonečné chodby nasáklé pachem levné kávy, monotónní bzukot zářivek a zástupy unavených tváří, které předstírají, že jim ještě zbyla síla čelit dalšímu dni.

Jiří už ji neměl. Přitom oddělení násilné kriminality prvního odboru ho kdysi ctilo jako jednoho z nejlepších pražských detektivů. Muže, jehož mysl byla ostrá jako břitva a úsudek neomylný. Býval to tvrdý, avšak spravedlivý vyšetřovatel. Chlap, o kterého se dalo opřít.

Ted' za ním zapadaly dveře kanceláří. Lidé zmlkli, když procházel kolem.

A někteří ho začínali nenávidět. Ne kvůli tomu, co se stalo. Ale kvůli tomu, co se z něj stalo potom.

Dveře kanceláře se rozrazily tak prudce, až narazily do zdi.

„Kde jsou ty zasraný spisy?!“ Jiří Majer hodil mokrý kabát na židli a vztekle kopl do stolu.

Mladý kriminalista Petr Dvořák sebou trhl. „Na stole... říkal jsem ti to včera.“

„Tak proč tam kurva nejsou?!“

„Protože sis je už vzal.“

V kanceláři nastalo ticho. Jiří zůstal stát. Neoholený. Kruhy pod očima měl tmavé skoro jako modřiny. Tvář pobledlou. Rty popraskané od cigaret a alkoholu.

Od smrti své ženy pořádně nespal. Pomalu otevřel zásuvku svého stolu. Spisy tam skutečně byly. Zabouchl ji tak silně, až poskočil hrnek s kávou.

„Tak něco řekni,“ zavrčel.

Nikdo neodpověděl. Petr si jen povzdechl a vrátil se k monitoru. Nervák cítil pohledy svých kolegů. Tiché. Unavené. Odsuzující. Věděl, co si o něm šeptají.

Že je psychicky v hajzlu.

Že smrdí chlastem.

Že už dávno nemá nosit zbraň.

A možná měli pravdu. Jenže nikdo z nich nedržel svou mrtvou ženu v náručí. Nikdo z nich neslyšel, jak naposledy vyslovuje jeho jméno. Jiří si sedl ke stolu a otevřel desky případu.

Fotografie. Krev na chodníku. Balistické posudky. Výpovědi svědků. Záběry z kamer. A pořád dokola jediná otázka.

Kdo vystřelil?

Dealer, který zmáčkl spoušť, zmizel. Jako duch. Nikdo neznal jeho pravé jméno. Jen přezdívku — Rys.

Dva měsíce pátrání. Nula výsledků. Nervák vztekle přešel rukou po stole. „Do prdele...“

Pak otevřel malý notes. Jediné slovo napsané černým inkoustem přes celou stránku.

ŠEOL

Zíral na něj dlouhé sekundy. To bylo poslední zvláštní slovo, které Irena vyslovila mezi záchvaty bolesti, než definitivně ztratila vědomí. Tehdy tomu nerozuměl. Myslel si, že blouzní. Jenže to slovo mu od té chvíle lezlo do hlavy jako jed.

Šeol.

Několikrát ho slyšel šeptat i ze spaní. Někdy měl pocit, že ho to slovo pronásleduje.

Otevřel notebook. Do vyhledávání napsal: *ŠEOL význam*

Na obrazovce vyskočily staré náboženské encyklopedie a teologické texty. Jiří si zapálil cigaretu. Četl.

Šeol — hebrejský výraz označující říši mrtvých.

Potáhl kouř.

Další článek.

Ve starozákonních textech představuje místo temnoty, stínu a zapomnění, kam odcházejí mrtví.

Další.

Není to peklo v křesťanském významu. Šeol je prázdnota. Mlčení. Podsvětí bez Boží přítomnosti.

Jiří ztmaveně četl dál.

Místo, odkud není návratu.

Polkl. Venku za oknem začalo pršet. Kapky stékaly po skle jako slzy.

„Co jsi tím sakra myslela?“ zašeptal.

Masivní dveře kriminálky se bez varování otevřely. Do vydýchaného vzduchu kanceláře 1. oddělení vešel kapitán Radek Havel. Čtyřicetipětiletý, léty služby zocelený kriminalista, který měl v obličejí hluboké vrásky a unavené oči člověka, co už v životě viděl příliš mnoho mrtvol. Byl to právě Havel, kdo před léty učil Jiřího Majera první výslechové taktiky, jak zlomit podezřelého a jak si nenechat zalézt lidskou špínu pod kůži. Dřív je pojilo pevné chlapské přátelství, propité noci po úspěšných zátazích a neochvějná vzájemná důvěra. Teď? Teď už mezi nimi panovala jenom tichá, ostrá rivalita a hluboké odcizení.

Havel se neformálně, ale s nepopíratelnou autoritou staršího důstojníka opřel ramenem o futra dveří a palcem si posunul hodinky na zápěstí. Chvilí Jiřího jen mlčky pozoroval.

„Zase v tom jedeš, Majere?“ řekl Havel a jeho hluboký, chraplavý hlas prořízl ticho místnosti jako tupá pila. „Zase se hrabeš v archivech, které pro tebe mají zůstat zamčené na sedm západů? Myslel jsem, že jsme se minule vyjádřili jasně.“

Nervák ani nezvedl oči od klávesnice. Prsty mu dál mechanicky kmitaly po plastových klávesách.

„Táhni do hajzlu, Radku,“ procedil skrz zaťaté zuby bez sebemenšího náznaku respektu k hodnotě. „Nemám na ty tvoje moudra ani čas, ani náladu.“

Havel udělal dva pomalé kroky dopředu, ruce schoval do kapes saka. „Poslouchej! Chápu, že jsi na dně. Chápu, že to, co se stalo Ireně, je ta nejhorší možná noční můra, jaká může chlapa potkat. Věř mi, že nikdo z nás si neumí představit, jak hluboká ta tvoje rána je...”

„Hovno chápeš!“ vyjel po něm Jiří, poprvé zvedl hlavu a v očích mu blesklo čisté šílenství. „Ty ze své pozice starého, moudrého mentora nechápeš vůbec nic! Tak ze mě laskavě přestaň dělat sociální případ a hled’ si svého stolu!”

Havel si těžce, unaveně povzdychl a promnul si kořen nosu. „Všichni tě už tady mají plné zuby, Jiří. Celý barák. Chováš se jako utržený ze řetězu a stahuješ s sebou ke dnu i zbytek oddělení. Tohle prostě dál nejde.”

Nervák se na chvíli odmlčel. Pak pomalu, s teatrálním a mrazivým klidem zaklapl víko svého notebooku. „Víš co? Ať jdou všichni ti tvoji slavní kolegové do prdele. Nikdo z nich mě nezajímá. Nikdo z nich nestojí za zlámanou grešlí.”

„Řveš pro nic za nic po lidech,“ zvýšil Havel nepatrně hlas a udělal další krok k jeho stolu. „Chováš se jako neřízená střela. Minule chyběly dva centimetry a zlomil jsi mladému Dvořákovi nos jenom proto, že ti položil blbou otázku ohledně pitevního protokolu. To ti přijde jako normální chování elitního detektiva?”

„Dvořákovi jsem ten nos zlomit měl,“ odsekl Majer chladně. „Protože je to neschopný kokot, který neumí ani správně zajistit stopu na místě činu a jenom mi tu překáží v práci.”

„Ne, Jiří, to není pravda,“ podíval se mu Havel přímo do zarudlých očí a jeho hlas náhle ztěžkl absolutní vážností. „Nebylo to proto, že je Dvořák idiot. Bylo to proto, že ty už nezvládáš sám sebe. Ten vztek tě požírá zevnitř a ty útočíš na každého, kdo se k tobě jenom přiblíží.”

To ticho, které po té větě nastalo, bylo těžké, dusivé a téměř fyzicky hmatatelné. Ostatní detektivové u okolních stolů přestali telefonovat,

utichlo i klapání starého psacího stroje v pozadí. Všichni napjatě čekali, co přijde.

Nervák pomalu, mechanicky vstal ze své židle. Opřel se oběma dlaněmi o dřevěnou desku stolu a naklonil se k Havlovi. „Máš pocit, Radku, že mi tady z pozice svého věku budeš dělat osobního psychologa? Že mě tady kurva budeš kádrovat a rozebírat moje duševní pochody?“

„Mám pocit, že bys toho psychologa potřeboval jako sůl,“ odpověděl Havel naprosto bez strachu, klidným a vyrovnaným tónem. „A všichni v tomhle baráku to vědí, jenom ty si to odmítáš přiznat.“

Jiří se krátce, strašlivě hořce zasmál. Byl to zvuk, ze kterého naskakovala husí kůže. „No jasně! To by vám všem udělalo obrovskou radost, co? To by se vám ulevilo! Strčit nepohodlného Majera někam do blázince do polstrované cely, napíchat do něho sedativa, aby konečně držel hubu! Abyste mohli ten případ mojí ženy definitivně zamést pod koberec a tvářit se, že se vlastně nic nestalo!“

„Nech toho, tohle už přeháníš,“ varoval ho Havel a varovně zvedl ukazovák.

„Ne! Nenechám toho!“ zařval náhle Nervák takovou intenzitou, až se několik lidí v prosklené kanceláři leknutím doslova otřáslo a sekretářce u vedlejšího stolu vyklouzla složka z ruky. Jiří cítil, jak se mu neovladatelně třesou ruce. „Vy všichni... vy všichni tady odtud odpoledne v klidu odejdete! Půjdete domů! Ke svým manželkám! K dětem, co vás tahají za rukávy! K milenkám! Vyspíte se do růžova ve voňavých peřinách a ráno sem přijdete s kávou v ruce dělat ze mě hysterického blázna, který...,“ nedořekl větu, neboť se mu oči zalily slzami a stáhlo hrdlo.

Havel zůstal stát jako přibitý, rty pevně semknuté, ale v očích se mu zračil hluboký smutek.

„Já ji tehdy držel v náručí v tom zasraném parku, rozumíš tomu vůbec, co ti říkám?!“ Hlas se mu poprvé za celou dobu zlomil, přeskočil do zoufalého, chraplavého tónu. „Cítil jsem, jak z ní pomalu a jistě vyprchává

život. Cítil jsem její poslední, slabý tep pod svými prsty. Sledoval jsem, jak se jí v očích usazuje ta definitivní tma...”

Nikdo v celé místnosti se nepohnul. Nikdo se neodvážil ani hlasitěji nadechnout. Byl to moment absolutní, nahé lidské tragédie.

„Tak mi tu, kurva, nedávej morální kázání o tom, jak mám zvládat sám sebe!” vydechl Nervák, klesl zpátky na židli a schoval si obličej do dlaní.

Havel chvíli mlčel, nechal ten strašný emociální výbuch odeznít. Pak k němu přistoupil o něco blíž, položil mu ruku na rameno, ale Jiří ji okamžitě trhnutím setřásl. „Tohle tě sežere, Jiří,” řekl Havel tiše, s otcovskou naléhavostí v hlase. „Bez odborné, čisté pomoci zvenčí tě to sežere zaživa. Zbyde z tebe jenom prázdná schránka plná nenávisti.”

Jiří vzhlédl a na tváři se mu objevil slabý, pokřivený úsměv. Ale v tom úsměvu nebylo vůbec nic lidského; byla v něm jen ledová rezignace. „Už se stalo, Radku. Už ze mě nic jiného nezbylo a žádný psychouš mi s tím nepomůže.”

Havel se na něj ještě chvíli díval, pak pomalu otočil hlavu, pochopil, že jakákoliv další slova jsou zbytečná, a odešel beze slova. Těžké dveře kanceláře se za ním s tichým klapnutím zavřely. Jiří zůstal sedět uprostřed té velké kanceláře. Naprosto sám mezi lidmi, kteří mu už dávno přestali rozumět.

Po několika minutách absolutního ticha Nervák znovu natáhl ruku a unaveným pohybem otevřel víko notebooku. Zářící monitor okamžitě osvětlil jeho strhanou tvář. Na displeji svítilo jediné slovo, které tam nechal otevřené.

ŠEOL

To slovo na monitoru v té absolutní tmě kanceláře pulzovalo jako nějaký cizorodý organismus. Působilo temně, neskutečně starobyle, cize a nepatřičně – jako zhoubný, černý vřed na čisté tkáni obyčejného všedního dne. Jiřího myšlenky okamžitě, jako vedené neviditelným magnetem, zalétly zpátky k Ireně. Vybavil si její ranní, zvonivý smích v jejich malé,

sluncem prosluněné kuchyni na Žižkově, kde si tak ráda prozpěvovala u plotny při vaření nedělního oběda. Vybalil si ženu, která prožila celý svůj život v naprosté obyčejnosti, za skleněnou přepážkou pošty na Praze 4, stereotypním tříděním balíků, dopisů a mechanickým bušením těžkých úředních razítek do papíru. Jakékoliv náboženství jí bylo hluboce cizí, bibli v životě neotevřela, do kostela nevkočila ani na Vánoce a o hebrejštině nebo starozákonních mýtech mezi čtyřma očima doma nikdy nepadlo jediné slovo.

Tak odkud to slovo, proboha, znala?

Nervák křečovitě sevřel spánky do dlaní a zavřel oči. V hlavě mu hučelo jako v rozjeté turbíně, tepny na krku mu divoce bušily. Racionální část jeho mozku, ten vnitřní skeptik, se to celé snažil odmítnout jako pouhou shodu nešťastných náhod, jako nesmyslné blouznění šokovaného, umírajícího těla, které v posledních vteřinách života ztrácelo vědomí a dalo dohromady náhodné slabiky. Jenže starý, léty vycvičený detektivní instinkt, který ho za deset let úspěšné služby u pražské kriminálky nikdy nezradil, v tu chvíli bzučel v jeho vědomí jako varovný červený signál. Tady nešlo o žádnou náhodu. Tady nešlo o halucinaci. Tady šlo o hmatatelnou, chladnou stopu.

Venku za proskleným oknem budovy kriminálky náhle temně zahřmělo. Podzimní bouře se blížila k centru města.

Celou kancelář na kratičký okamžik ozářil ostrý, bílý záblesk blesku, který na stěnách vykreslil dlouhé, deformované stíny nábytku. Jiří pomalu otočil hlavu a podíval se na malou, zarámovanou fotografii své ženy, která byla izolepou připevněná hned vedle rámu monitoru. Irena se na ní usmívala, v očích měla život.

„Co jsi přede mnou tajila, Irenko?“ zašeptal Jiří a jeho hlas zněl neuvěřitelně staře a zlomeně. „Do čeho ses to proboha zapletla?“

Děšť venku za okny s obrovskou intenzitou zesílil, těžké kapky začaly rytmicky a hlasitě bubnovat do plechových parapetů. A někde hluboko v jeho nitru, hluboko pod tou vrstvou vzteku a bolesti, začínal s absolutní jistotou růst mrazivý pocit. Pocit, že tragická smrt jeho ženy možná vůbec,

ale vůbec nebyla nešťastná náhoda při zpackané loupeži feťáků. Že to byl chladnokrevný, naplánovaný atentát.

Třetí kapitola

Prosinec 2023

Noční Praha se halila do těžkého, špinavého pláště. Vlhká dlažba zrcadlila neonové záblesky a sváteční výzdobu, která v těchto ulicích působila spíše jako krutá ironie než poselství klidu. Vzduch byl prosycen štiplavým kouřem z výfuků, oděrem laciného alkoholu a neprostupným chladem staré zimy. Rytmus města udávalo dunění projíždějících tramvají a stíny lidí, kteří spěšně mizeli v úkrytu svých kabátů a temnoty.

V zapadlém, zatuhlém baru nedaleko Florence seděl Jiří Majer.

Podnik dýchal atmosférou místa, kde naděje vyhasla už někde na přelomu divokých devadesátých let. Vládla zde ošuntělost a špína – ulepené stoly, zašlé ubrusy a v rohu pod stropem ospale blikala obrazovka televize bez zvuku. Za pultem stál barman a líně leštil sklenice hadrem, který pamatoval lepší časy a jenž byl špinavější než samotné sklo.

Před Nervákem seděl vyhublý feťák v zelené bundě. Říkalo se mu Moucha. Třásl se mu ruce. Neustále si olizoval popraskané rty.

Nervák pomalu potáhl z cigarety. „Tak co máš?“

Moucha se rozhlédl po lokále. „Ten kluk... co tehdy byl v tom parku...“

Jiří okamžitě zvedl oči. V pohledu měl něco nebezpečného. Něco, co Mouchu okamžitě vyděsilo.

„Jaký kluk?“

„Říkej mu Venca. Nevýznamný dealer. Prodává kolem Žižkova.“

Jiří rychle vstal. „Kde ho najdu?“

„Hele, já nechci průser...“

Jiří ho chytil za límec a přitáhl si ho blíž. „Kde je?“

Moucha polkl. „Nákladový nádraží... starý sklady za kolejemi... chodí tam po večerech.“

Nervák ho pustil tak prudce, až feťák narazil do židle. „Jestli kecáš...“

„Nekecám! Přísahám! Byl tenkrát v tom parku, když oddělali tvou starou.“

Jiří už ho ale dál nevnímal; vnitřní instinkt ho varoval, že pokud bude poslouchat dál, nedopadne to dobře. Vyklouzl do mrazivé noci. Ledový vichr ho okamžitě udeřil do tváře, jako by ho chtěl probrat. Hluboko do čela zarazil kapuci a rázným krokem vyrazil do potměných ulic. O dvacet minut později už jeho omšelé auto brzdilo u opuštěných žižkovských skladů.

V okolí bylo jako po vymření. Rezavé ploty, posprejované zdi a cáry papíru poletující v poryvech větru. Ticho přerušoval jen vzdělaný štěkot toulavého psa. Jiří vystoupil. Nastalo napjaté ticho, které po chvíli prořízl nepatrný pohyb. Zpoza rohu se vynořil mladík v černé mikině a nervózně si zapálil cigaretu. Vyzáblý kluk, sotva dvacet. Venca.

„Policie!“ zařval Jiří a tma kolem ožila. Mladík sebou trhl, v panice odhodil cigaretu a začal utíkat.

„Do prdele! Měl jsem držet hubu,“ zaklel Jiří a v tu chvíli už pádil za ním.

Boty mu klouzaly po mokrému asfaltu. Proběhli mezi kontejnery a starými vagóny. Venca přeskočil nízké zábradlí a zmizel do úzké uličky mezi budovami.

Nervák funěl vzteky. „Stůj, ty zmrde!“

Venca běžel jako o život, plíce mu hořely a z každého přerývaného nádechu ho bolelo na hrudi. V očích se mu zračila divoká, zvířecí hrůza, když se znovu a znovu ohlížel přes rameno. V Jiřího hlavě to burácelo, v očích mu probleskovaly rudé záblesky a v uších mu neustále znělo Irenino zoufalé 'Mám strach...', které se mísilo s šuměním deště a vzpomínkou na její bezvládné tělo.

Zvířecím řevem si uvolnil cestu a přidal na tempu. Venca v panice vtrhl přímo do vozovky, kde ho od jisté smrti dělily jen centimetry od kapoty smykem brzdícího auta. Řidičovo rozzuřené troubení a ostré „Debile!“ propíchlo noční vzduch.

Mladík v šoku přeskočil zábradlí a vřít se do betonového podchodu pod tratí. Jiří ho následoval. V útrobách podchodu duněly kroky a divoká ozvěna se tříštila o špinavé stěny posprejované graffiti. „Stůj! Stejně tě dostanu!“ zavrčel Nervák.

Venca uklouzl na vlhké, mechem porostlé zemi, kde se mísilo tlející listí s městským slizem. Trvalo to jen kratičký zlomek vteřiny, pouhé jedno zaváhání v rytmu jeho zběsilého útěku, ale Jiřímu to bohatě stačilo. Odrazil se z chodníku a vrazil do mladíka plnou vahou svého udělaného těla. Oba dva s těžkým duněním dopadli na studenou, nehostinnou zem betonového podchodu.

Mladík ostře, sípavě vykřikl čistou bolestí, jak mu náraz vyrazil veškerý vzduch z plic. Než se však stačil jakkoliv zorientovat, Jiří ho už obratným, léty u kriminálky vycvičeným chvatem surově otočil na záda, klekl mu kolenem na hrudní koš a oběma rukama sevřel jeho krk ve smrtelném stisku. Prsty mu zabořil hluboko do kůže, až chlapci okamžitě naběhly žíly na spáncích.

„Kam ses to kurva rozběhl, ty hajzle jeden?!“ zařval Jiří, přičemž mu z úst létaly sliny přímo do Vencova obličeje. „Myslel sis, že mi utečeš v tomhle revíru?! Mně?!“

Venca se pod ním divoce, hystericky třásl, patami marně ryl do mokré hlíny a rukama se pokoušel odtlačit ty železné prsty, které ho připravovaly o kyslík. „Pusťte mě... bože, pusťte mě! Co jsem udělal?“

„Drž hubu a ani nepípni, dokud ti neřeknu!“ Nervák s ním trhl, vytáhl ho na nohy a v plném amoku s ním smýkl o oprýskanou, studenou zeď podchodu, až chlapci zacvakaly zuby. „Byls v tom parku, kde se střílelo! Nezkoušej na mě hrát to své trapné divadlo!“

„Já nic neudělal! Přisahám vám na celej svůj podělanej život, že já nic neudělal!“ chroptil Venca, zatímco mu po tváři začaly stékat první slzy strachu. „Jenom jsem tam stál, já jsem nic neprovedl!“

„Lžeš, ty hajzle, lžeš, až se ti od té špinavé huby práší!“

Následovala další surová rána o beton, až se z klenby podchodu uvolnilo trochu omítky. Jiří se k němu naklonil tak blízko, že Venca cítil těžký pach tabáku a vodky z jeho dechu.

„Já jsem ji tam držel, ty zkurvysynu! Já jsem držel svou vlastní ženu umírající mi v náručí v tom posraném parku! Sledoval jsem, jak z ní pomalu a jistě vyprchává život! A to všechno kvůli tobě a těm tvým feťáckým kumpánům, ty zmetku!“

Venca měl v očích čistý, nekontrolovaný děs, slzy mu mísily špínu na tvářích a hlas se mu zlomil do usedavého pláče. „Já nestřílel! Já ani žádný kvér nemám, přísahám na život své vlastní mámy! Já bych ani nikdy nemohl střílet na ženskou!“

Nervák ho chytil oběma rukama pod krkem za potrhanou mikinu, vyzdvihl ho o několik centimetrů výš a přitiskl svůj obličej těsně k jeho, až se jejich nosy téměř dotýkaly. „Tak kdo?! Kdo tam stiskl tu zkurvenou spoušť?! Mluv, nebo tě tady na tom místě utluču do země!“

Mladík se rozklepal tak silně, že mu rty modraly chladem a šokem. „Rys! Byl to Rys! On měl tu bouchačku! On to celý posral!“

Jiří vteřinově ztuhl. To jméno v něm rezonovalo jako výstřel. „Rys... Kde ten parchant je?! Kde se schovává?!“

„Nevím! Přisahám, že nevím, kde teďka dřepí!“